

Arrest

nr. 218 732 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL-KHOURY *loco* advocaat J. HARDY en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u Congolees staatsburger (Democratische Republiek Congo) en bent u afkomstig uit Kinshasa. U behoort tot de Mukongo bevolkingsgroep. In 2014 beëindigde u een opleiding hotellerie. In 2015 ging u aan de slag in het hotel/restaurant Children House, waar u afwisselend aan de receptie stond, de kamers in orde bracht en in de eetzaal bijsprong.

Op 29 april 2016 kwam er een man langs om een kamer voor de volgende dag te reserveren. Hij stelde u vervolgens vragen over het hotel, de gasten en de eigenares. Wanneer u hem de opmerking maakte dat u dergelijke informatie niet mocht geven stelde hij zich voor als agent van de Congolese nationale veiligheidsdienst, ANR. Nadat u hem attent maakte voor dergelijke informatie bij uw bazin te gaan merkte hij u op dat u geld kon verdienen in ruil voor samenwerking. Na uw toegeving vertrok de man. Op 1 mei 2016 kreeg u van een veiligheidsagent van het hotel de vraag waarom u een kamer had gereserveerd voor een klant zonder diens naam erbij te zetten. U merkte hem op dat niet u maar uw collega Liliane –tevens een aangetrouwd familielid van uw bazin- de lijst had ingevuld. Tijdens het bedienen van de eetzaal merkte één van de klanten u op een agent van de ANR te zijn. Hij zei u alle informatie van de klanten in het hotel van u te willen hebben. Hij overhandigde u een aanzienlijke som geld en zijn telefoonnummer. Uw eerstvolgende werkdag vertelde u tijdens een vergadering aan uw bazin over het hele gebeuren. Aan het einde van de vergadering kreeg u een boodschap op uw telefoon waarin u werd verweten geheime dingen openbaar te hebben gemaakt. Er werd u ook opgemerkt dat u er de gevolgen van ging dragen. U toonde het bericht aan uw bazin die u beloofde u te zullen verdedigen. Het daarop volgende dreigbericht dat u aan uw bazin toonde nam ze niet serieus op. Toen u enkele dagen later een taxi nam waar voorin een passagier zat, hoorde u de man zeggen dat u ging voelen met wie u te maken had. U kreeg meteen een oorveeg, werd geblinddoekt en naar een onbekende plaats gereden. Ook uw telefoon werd van u afgenomen. In een huis zonder elektriciteit werd u door een soldaat met de dood bedreigd terwijl men u met een zaklamp bescheen. In het lichtschijnsel zag u dat de heer K., het hoofd van de Nationale Inlichtingendienst, aanwezig was. Hij zei aan de soldaten u niet te hard te slaan opdat u niet verwond zou geraken. Hij maakte verder duidelijk dat hij u nodig had om voor hem te werken. Ook verbood hij u uw werk te verlaten. Nadat men u op armen en benen had geslagen werd u in uw ondergoed op een stoel achtergelaten. Na enige tijd kreeg u uw spullen terug en werd u geblinddoekt naar de wijk Ozone gereden. U stuurde er een bericht naar uw vader met de vraag u te komen ophalen. Daags na uw ontvoering ging u terug naar uw werk. U ontving een bericht waarin stond dat u alle fiches met de gegevens van de klanten diende mee te nemen naar een afgesproken plaats. U kopieerde na uw werk de gevraagde fiches en ging op weg naar de plaats van de afspraak. U zag er de onbekende man die u in het hotel had ontmoet in een wagen zitten. Nadat u plaatsnam in de wagen overhandigde u hem de fiches en zei niet op deze manier te willen werken. Hij zei elke dag van u fiches te verwachten en liet u uitstappen. U overhandigde enkele dagen later op een gelijkaardige manier in de tweede week van mei 2016 een volgend pak fiches. Er werd u opgemerkt dat de naam van de voorzitter van de Assemblée Nationale, I. B., er niet op stond terwijl men weet had van zijn verblijf in het hotel. Vervolgens zei men u met de fiches niets te kunnen aanvangen en dat u camera's in de kamers van het hotel diende te verstoppen. U weigerde en zei dat de bazin alle kamers controleerde. U besloot aan één van de klanten in het hotel –tevens politicus en eigenaar van een televisiezender, M. L. L.- over uw problemen te vertellen. Hij was u erkentelijk nooit zijn naam op een gastenlijst te hebben gezet en beloofde u te helpen. Een drietal dagen later vroeg M. om uw paspoort te geven zodat hij voor u een toeristenvisum voor Tunesië kon regelen. In ruil voor zijn hulp had u seksuele betrekkingen met de man. Enkele dagen later kreeg u uw paspoort – voorzien van een visum, een vliegtuigticket en een som geld- in uw handen. Op 4 juni 2016 nam u een vlucht vanuit Kinshasa naar Tunis. Tijdens uw verblijf van één maand bij L. L., een nicht van M., kreeg u een bericht op uw telefoon dat men bij uw ouders was langs geweest. Er werd u duidelijk gemaakt dat men wist dat u in Tunis was en dat u daar gevonden zou worden. Omdat u van andere Congolezen hoorde dat de ANR actief was in Tunis, belde u naar Michel en vertelde hem van uw probleem. Hij zei u verder niet te kunnen helpen en vroeg geen contact meer met hem op te nemen. U besloot vervolgens een tocht naar Libië te wagen. Na een verblijf van één maand in Libië, waar u door smokkelaars ondermeer van uw paspoort werd beroofd, reisde u illegaal naar Italië. Op 31 augustus 2016 kwam u in Italië aan. U diende er geen verzoek om internationale bescherming in omdat de mensen in uw omgeving alleen Engels spraken en geen Frans. Eind januari – begin februari 2017 besloot u naar België te reizen. U kreeg hiervoor een lift van een Ivoriaan. U verbleef enkele weken bij een vriendin wiens naam u nergens mocht vertellen. Op 27 februari 2017 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. In april 2017 leerde u H. K. kennen. Na enkele maanden begon u een relatie. Op 1 februari 2018 beviel u van jullie dochter E. B. K.. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een door uw vader opgestuurd attest van uw werkgever Children House en een verzekeringskaart van uw werknemer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele merkwaardigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande uw reisweg. Hoewel u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u de naam van M. L. L. tijdens uw gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken niet concreet had vernoemd als persoon die uw reis had geregeld en u het land had helpen verlaten door voor u een visum voor Tunesië te regelen (notities persoonlijk onderhoud –verder “notities” CGVS, p.3), is het merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van deze wijze van vertrek, al was het zonder concrete namen op te geven. Wel gaf u er aan uw reis zelf te hebben geregeld en een som van zevenhonderd euro te hebben betaald aan een smokkelaar wiens naam u niet kende (zie verklaringen DVZ, vraag 36,37). Als uitleg over deze omissie/inconsistentie stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen details te hebben mogen geven over uw reis(route) (notities CGVS, p.5). Dat u langs de ene kant wel uw reiskosten kan vermelden en kan zeggen uw smokkelaar niet bij naam te kennen en langs de andere kant stelt niet te hebben mogen vertellen wie uw uitreis uit Congo had geregeld is niet serieus en lijkt een post factum gefabriceerde uitleg om een draai te geven aan uw verklaringen op legale wijze uw land te hebben verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u - hoewel u beweerde door de Congolese veiligheidsdienst, ANR, te zijn vervolgd- wel in staat was om zonder problemen met uw eigen paspoort via de internationale luchthaven uw land van herkomst te verlaten (notities CGVS, p.19,25,26). Uw stelling dat u op deze manier het land kon verlaten omdat uw bewonderaar Michel Lady L. voor u een toeristenvisum en vliegtickets voor Tunesië had geregeld, u zelfs een som geld had meegegeven in ruil voor seksuele betrekkingen en wat mensen op de luchthaven had ingelicht is dan ook een boude bewering (notities CGVS, p.20,21,24,26). Waar u op het Commissariaat-generaal verder beweerde vanuit Tunesië naar Libië te zijn gereisd waar u een maand had verbleven en waar Libische smokkelaars uw paspoort van u afnamen, maakte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag van een reis naar en/of verblijf in Libië. Wel stelde u er uw paspoort in Tunesië te hebben verloren alvorens uw reis vanuit Tunesië naar Italië te maken (notities CGVS, p.8,26 en verklaringen DVZ, vraag 28 en vraag 37). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u enkel wel te hebben gemeld in Libië te zijn geweest en vertelde verder: “Het zijn Libiërs die mijn documenten afnamen, ik weet niet in welke stad, ik weet niet of we op Tunesisch grondgebied of op Libisch grondgebied waren” (notities CGVS, p.26). Deze uitleg is echter niet overtuigend. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk dat u uw paspoort in Hamamet in Tunesië kwijt was geraakt en geeft er bijgevolg duidelijk aan op welk grondgebied u zich bevond (zie verklaringen DVZ vraag 28). Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw reis dan ook op de helling. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen.

Verder is het opmerkelijk dat u alvorens u naar België te begeven ongeveer vijf à zes maanden in Italië heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Nochtans beweerde u uw land te zijn moeten ontvluchten omwille van problemen met de Congolese veiligheidsdiensten (notities CGVS, p.31,32,33,35,37). Als reden gaf u op Italië niet om internationale bescherming te hebben willen verzoeken omdat men er voornamelijk Engels sprak en geen Frans. Dat u na ongeveer een half jaar van verblijf in een Europees land niet probeert om bij de officiële/bevoegde instanties na te gaan hoe men een verzoek om internationale bescherming kan indienen omdat u liever in een Franstalige omgeving wilde zijn, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen in het land waar zij aankomt en waar deze procedures voorhanden

zijn (notities CGVS, pp.27-29). Overigens is het merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde vanuit Italië met een bus naar België te zijn gereisd, terwijl u op het Commissariaat-generaal beweerde door een Ivoriaan per wagen naar België te zijn gebracht. U verbleef vervolgens enkele weken bij een vriendin - wiens naam u weigert te noemen- alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie verklaringen DVZ, vraag 22 en vraag 37 en notities CGVS, p.28,29).

Wat er ook van zij, voor wat betreft uw stelling niet naar Congo terug te kunnen keren omwille van problemen met (leden van) de nationale inlichtingendienst ANR, dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen aannemelijk te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Uw bewering door de ANR –met K., chef van de Congolese inlichtingendiensten in het kielzog- te zijn uitgekozen, onder druk gezet –en zelfs door zijn agenten te zijn mishandeld- om hen in het geheim lijsten te overhandigen van de gasten/klanten van het hotel waar u werkte, is immers niet overtuigend (notities CGVS, p.30,32,33). Het is niet aannemelijk dat een goed georganiseerde dienst als de ANR iemand in uw positie hiervoor zou aanspreken. Als inlichtingendienst heeft de ANR immers de mogelijkheid om op reguliere wijze aan dergelijke informatie te geraken. Het is dan ook niet ondenkbaar dat de inlichtingendiensten in het kader van hun onderzoeken, bij hotels, nationale- en internationale organisaties en bedrijven officieel en op regelmatige basis informatie opvorderen. In het licht hiervan kan men dan ook verwachten dat de inlichtingendienst de eigenaar/het management en of de verantwoordelijke van de beveiliging van het hotel/NGO aanspreekt om hen dergelijke informatie over te maken. Het vergaren van informatie is immers een taak is die onder de bevoegdheid van een nationale inlichtingendienst valt. Gelet op de mogelijkheid om klanten/gasten van het hotel niet onder eigen naam op de lijst te zetten –en de namen van meisjes te vermelden die met de klanten meekomen- is het niet aannemelijk dat de ANR op een dergelijke amateuristische wijze een burger zou inschakelen en verder viseren om aan informatie over gasten/klanten te geraken. In uw verklaringen liet u overigens uitschijnen dat de ANR zelfs zonder (de door u) overhandigde lijsten met namen van klanten/gasten van het hotel, heel goed op de hoogte bleek te zijn wie er in het hotel kwam (notities CGVS, p.35,36). Gevraagd waarom de ANR juist u zou hebben uitgekozen en zou viseren om aan gastenlijsten te geraken in plaats van deze gewoon op te vorderen, antwoordde u: “dat vroeg ik me ook af, waarom hij (K.) via mij deze info moest hebben van het hotel waar ik werkte”. Ook uw bewering door de ANR te zijn gevraagd om camera's in het koelsysteem van de kamers te monteren tart elke logica. Men zou immers verwachten dat de veiligheidsdiensten hiervoor hun eigen experts/agenten zouden sturen die de nodige technische kennis hebben voor het uitvoeren van dergelijke taken (notities CGVS, p.37).

Andere problemen met uw autoriteiten stelt u niet te hebben gekend. Noch kende u problemen met medeburgers (notities CGVS, p.38).

Bijgevolg kon er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit/nationaliteit –ondersteund door een kopie van uw Congolese geboorteakte- en uw werk bij Children House –ondersteund door een brief van deze werknemer en een verzekeringskaart van werknemer- staan niet meteen ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het enig middel bestaat uit het aanvoeren van een “Appreciatiefout en schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen” (verder: Vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt inzake haar nood aan bescherming wat volgt:

"3.1.3 Geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas

Reisweg

Verwerende partij vindt het merkwaardig dat verzoekster tijdens haar gehoor bij DVZ nergens gewag heeft gemaakt van het feit dat M. L. L. haar reis uit Congo had geregeld en haar het land had helpen verlaten door een visum voor Tunesië te regelen. Het CGVS vindt dat "(...)"

Deze redenering kan niet door Uw Raad worden bevestigd.

Verzoekster heeft met goede trouw de asielinstanties willen inlichten van haar gebrekkige verklaringen bij DVZ en daarom heeft zij onmiddellijk en bij aanvang van haar eerste gehoor bij het CGVS het volgende verklaard: (...)

Verzoekster heeft spontaan meegedeeld dat het interview bij DVZ geen volledig weergave was van haar asielrelaas, meer specifiek de regeling van haar reisweg, zonder dat de Protection Officer er specifiek diende erop te wijzen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoekster geenszins haar asielrelaas aangepast, haar handelswijze is echter die van een asielzoeker die zijn volle medewerking wilt verlenen om zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken en geen feiten dient te verbergen.

Wat betreft de kritiek dat verzoekster een paspoort en een visum kon bekomen van haar nationale instellingen terwijl ze in de gaten werd gehouden van de inlichtingendiensten wenst verzoekster te wijzen naar paragraaf 48 van de proceduresgids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen die stelt dat : (...)

Het feit dat verzoekster met haar paspoort en visum op legale wijze het land heeft kunnen verlaten is geen element om haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst te minimaliseren, zeker in de bepaalde omstandigheden van huidig geval, o.a. het feit dat verzoekster geholpen werd om Congo te vluchten en in België te komen.

De motieven zijn duidelijk niet afdoende om verzoeksters relaas en vrees te betwisten.

Geen asielaanvraag in Italië

Het Commissariaat-generaal stelt dat verzoekster ze geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend terwijl ze daar tijdens vijf à zes maanden verbleef. Dat zou, volgens het CGVS, onverenigbaar zijn met een gegronde vrees voor vervolging.

Deze motivering kan niet gevolgd worden.

In Italië werden haar vingerafdrukken geregistreerd op 31.08.2016. Zij is in een opvangstructuur in Arezzo gebleven tot eind januari 2017. De opvangvoorzieningen waren heel slecht, ze werd aan haar lot verlaten, ze heeft tijdens haar verhoor verklaart dat: (...) (CGVS gehoornotitie's, pg. 27).

Verzoekster werd ook nooit bijgestaan door een tolk die de taal Frans machtig is en werd daardoor nooit deftig geïnformeerd over haar rechten als een asielzoeker: (...)

Ze werd dus nooit daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om een asielaanvraag in te dienen en in Italië te verblijven in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Ze kon ook niet op passende opvang en bescherming rekenen.

(...)

Bedreigingen van de Congolese inlichtingendiensten

Het CGVS is van mening dat het niet aannemelijk is dat een "goed georganiseerde dienst als de ANR" iemand in de positie van verzoekster zou aanspreken om de geheime lijsten te overhandigen.

Verzoekster vraagt zich af op welke basis het CGVS kan stellen dat de ANR een "goed georganiseerde dienst" is, dat "de ANR (heeft) immers de mogelijkheid om op reguliere wijze aan dergelijke informatie te geraken" en dat "het niet aannemelijk dat de ANR op een dergelijke amateuristische wijze een burger zou inschakelen en verder viseren om aan informatie over gasten/klanten te geraken".

Dit zijn loutere veronderstellingen die op geen concrete elementen steunen.

Behalve informatie over de structuur van de ANR, bevat het administratief dossier geen enkel informatie hieromtrent.

Een organisatie zoals ANR die zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen op grote schaal (zie artikel van Africa Center for Strategic Studies, stuk 11) moet noodzakelijkerwijze steunen op informatie die wordt verzameld door tal van gewone burgers om de leden van de oppositie, mensenrechten activisten, businessmen, (...) op te sporen en te spioneren.

Verzoeksters relaas is aannemelijk in het Congolese context, en het is welbekend dat ANR dergelijke methodes gebruikt.

Zonder enige informatie over de methode, de werking en strategie van ANR die verzoeksters verklaringen tegenspreken, kan het CGVS niet gevolgd worden.

Er moeten, tenminste, bijkomende instructiemaatregelen door het CGVS worden verricht vooraleer te oordelen dat het niet aannemelijk zou zijn dat ANR iemand zoals verzoekster vraagt om informatie door te geven.

Vervolgingsfeiten die verzoekster heeft meegemaakt in DRC

Verzoekster heeft tijdens haar gehoor bij het CGVS op uitgebreide manier zijn problemen in Congo, en de eerdere vervolgingsaktes waarvan zij het slachtoffer is geweest, verteld. Zij heeft gedetailleerde verklaringen afgelegd over hoe precies ze werd benaderd door het agent van de ANR (CGVS gehoornotitie's, pg. 30-31), onder druk werd gezet, ontvoerd en door de agenten werd mishandeld (CGVS gehoornotitie's, pg. 33-34).

Zij heeft behoorlijk op de vragen van de Protection Officer kunnen beantwoorden omtrent deze feiten (CGVS gehoornotitie's, pg. 30-39).

Ondanks deze verklaringen, bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering daaromtrent.

Haar ontvoering en mishandeling is nochtans de fundamentele reden van haar besluit om de DRC definitief te verlaten en is dus een essentieel element in haar asielaanvraag.

Het CGVS heeft zich beperkt tot ongeloofwaardigheden met betrekking tot de methode en strategie van de ANR aan te kaarten (zie hierboven) en heeft geen analyse gevoerd van de verklaringen van verzoekster over de vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer is geweest.

Het valt niet te verzoenen met de plichten die op het CGVS rusten, in bijzonderheid de aangehaalde normen ivm het nauwkeurigheidsplicht en het belang van eerdere vervolgingsfeiten, dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor vervolgingen, slechts op basis van de motieven die in de bestreden beslissing werden uiteengezet.

3.1.3 Situatie van afgewezen en teruggekeerde asielzoekers in DRC

Er moet worden bewezen naar het feit dat verzoeksters terugkeer noodzakelijkerwijs zal zijn in hoedanigheid van een mislukte asielzoeker.

Deze elementen kunnen, alleen, aanleiding geven tot een gegronde vrees tot vervolging. Dit profiel wordt natuurlijk verergerd door de persoonlijke problemen die verzoekende partij al heeft ondervonden in DRC.

Zelfs als de vervolgingen die verzoekende partij beweert te hebben gekend niet aannemelijk zijn voor verwerende partij, dit neemt niet weg dat de risico op vervolgingen in geval van terugkeer geanalyseerd moet zijn en dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is maar is geen voorwaarde sine qua non om de vluchtelingenstatus te erkennen.

Verwerende partij heeft de analyse van de nood van bescherming van de verzoekende partij niet grondig gemaakt daar ze de actuele risico's van verzoekende partij, aangezien haar profiel, niet heeft geëvalueerd maar enkel de geloofwaardigheid van haar vorige beweerde vervolgingen.

Volgens het Cedoca-rapport worden de asielzoekers die terugkeren naar de DRC systematisch van hen vrijheid beroofd en ondervraagd bij aankomst op de luchthaven (stuk 10)

Zelfs als de hoedanigheid van asielzoekers in België niet vermeld is, valt het niet te ontkennen dat de Congolese autoriteiten gemakkelijk over deze informatie kunnen beschikken over dit kennis, daar bijna alle Congolese staatsburgers die gedwongen zijn teruggekeerd, eerder asiel hebben aangevraagd.

Het zijn systematische verhoren die worden gevoerd, en mensen die al als voorstanders van de oppositie werden geëtiketteerd, worden vervolgd. Het rapport spreekt over detenties van twee tot vijf dagen, ook al is er niets mis met de mensen, alleen de tijd om wat controles voor de autoriteiten te doen. Wanneer de persoon een profiel van sympathisant van de oppositie heeft, gaan dergelijke detenties over naar onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het CEDOCA-rapport toont aan dat veel van de asielzoekers die naar de DRC terugkeerden, spoorloos verdwenen waren. Het feit dat het CGVS geen nieuws heeft over deze mensen is geen geruststellend element, maar eerder een zeer verontrustend element.

Afgewezen asielzoekers, vooral als ze worden beschouwd als voorstanders van de oppositie, worden beschuldigd van verraad en worden vervolgd of beschuldigd, mishandeld of verdwijnen.

Het is in deze politieke context van het volgen van tegenstanders, "verraders", dat een terugkeer van de verzoekende partij in de Democratische Republiek Congo moet worden geanalyseerd.

De gewelddadige repressie van 31 december 2017, die nogmaals uitdrukking geeft aan de verklaarde wens van président Kabila om niet deel te nemen aan een politieke dialoog en om de activisten die zich tegen de regering keren te verslaan, zijn allemaal elementen die tot de conclusie leiden dat de arrestatie en de detentie van afgewezen asielzoekers momenteel nog steeds systematisch wordt geïmplementeerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het CGVS de hierboven beschreven risico's in aanmerking heeft genomen, aangezien noch de motivering, noch het administratieve dossier naar het CEDOCA-document verwijst.
(...)

4.2 In ondergeschikte orde : subsidiaire bescherming

In ondergeschikte orde moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet en dat de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend moet worden.

Zou Uw Raad moeten vaststellen dat verzoekende partij niet binnen het toepassingsgebied van het Geneefse Conventie valt, moet er worden beoordeeld dat de verzoekende partij een risico loopt op ernstige schade, namelijk foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

4.3 In zeer ondergeschikte orde : vernietiging van de bestreden beslissing

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van een aantal belangrijke elementen, met name:

- de methodes die door ANR effectief worden gebruikt, o.a. of burgers zoals verzoekster, die dergelijke job uitoefenen, benaderd worden door ANR om met hen mee te werken ;*
 - haar verklaringen mbt hoe ze werd benaderd en onder druk gezet door het agent van de ANR;*
 - de ontvoering, detentie en mishandeling van verzoekende partij;*
 - de situatie van de oppositie in de DRC of mensen die beschouwd zien deel daarvan uit te maken;*
- Deze vaststellingen moeten ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden."*

Beoordeling

2.2.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. Inzake de motivering omtrent de reisweg van verzoekster verweert zij zich door te stellen dat zij heeft meegewerkt door op het CGVS spontaan de naam te melden van de persoon die haar hielp. Verzoekster voert echter geen verweer tegen de vastgestelde discrepanties in haar verklaringen op de DVZ en het CGVS omtrent het feit of zij al dan niet via Libië is gekomen. Het is derhalve niet enkel het verzwijgen van de naam van de smokkelaar die van belang is bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid maar de cumulatie van haar verklaringen op de DVZ en het CGVS. Verweerder beoordeelde deze verklaringen terecht als een geheel omdat zij betrekking hebben op de concrete omstandigheden van het vertrek uit verzoeksters land van herkomst, mede in acht genomen dat zij geen begin van bewijs inzake haar reisweg bijbrengt. De Raad sluit zich derhalve aan bij de motivering die luidt:

"Vooreerst dient te worden gewezen op enkele merkwaardigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande uw reisweg. Hoewel u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u de naam van M. L. L. tijdens uw gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken niet concreet had vernoemd als persoon die uw reis had geregeld en u het land had helpen verlaten door voor u een visum voor Tunesië te regelen (notities persoonlijk onderhoud –verder "notities" CGVS, p.3), is het merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van deze wijze van vertrek, al was het zonder concrete namen op te geven. Wel gaf u er aan uw reis zelf te hebben geregeld en een som van zevenhonderd euro te hebben betaald aan een smokkelaar wiens naam u niet kende (zie verklaringen DVZ, vraag 36,37). Als uitleg over deze omissie/inconsistentie stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen details te hebben mogen geven over uw reis(route) (notities CGVS, p.5). Dat u langs de ene kant wel uw reiskosten kan vermelden en kan zeggen uw smokkelaar niet bij naam te kennen en langs de andere kant stelt niet te hebben mogen vertellen wie uw uitreis uit Congo had geregeld is niet serieus en lijkt een post factum gefabriceerde uitleg om een draai te geven aan uw verklaringen op legale wijze uw land te hebben verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u - hoewel u beweerde door de Congolese veiligheidsdienst, ANR, te zijn vervolgd- wel in staat was om zonder problemen met uw eigen paspoort via de internationale luchthaven uw land van herkomst te verlaten (notities CGVS, p.19,25,26). Uw stelling dat u op deze manier het land kon verlaten omdat uw bewonderaar M. L. L. voor u een toeristenvisum en vliegtickets voor Tunesië had geregeld, u zelfs een som geld had meegegeven in ruil voor seksuele betrekkingen en wat mensen op de luchthaven had

ingelicht is dan ook een boude bewering (notities CGVS, p.20,21,24,26). Waar u op het Commissariaat-generaal verder beweerde vanuit Tunesië naar Libië te zijn gereisd waar u een maand had verbleven en waar Libische smokkelaars uw paspoort van u afnamen, maakte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag van een reis naar en/of verblijf in Libië. Wel stelde u er uw paspoort in Tunesië te hebben verloren alvorens uw reis vanuit Tunesië naar Italië te maken (notities CGVS, p.8,26 en verklaringen DVZ, vraag 28 en vraag 37). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u enkel wel te hebben gemeld in Libië te zijn geweest en vertelde verder: "Het zijn Libiërs die mijn documenten afnamen, ik weet niet in welke stad, ik weet niet of we op Tunesisch grondgebied of op Libisch grondgebied waren" (notities CGVS, p.26). Deze uitleg is echter niet overtuigend. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk dat u uw paspoort in Hamamet in Tunesië kwijt was geraakt en geeft er bijgevolg duidelijk aan op welk grondgebied u zich bevond (zie verklaringen DVZ vraag 28). Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw reis dan ook op de helling. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen."

Verzoekster verwijst naar de omstandigheden van de opvang en het gebrek aan kennis van het Frans in Italië als reden waarom zij in Italië, waar ze vijf tot zes maanden zou hebben verbleven, geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Dit kan echter niet aangenomen worden als dienstige reden om navolgende motivering te weerleggen: "Dat u na ongeveer een half jaar van verblijf in een Europees land niet probeert om bij de officiële/bevoegde instanties na te gaan hoe men een verzoek om internationale bescherming kan indienen omdat u liever in een Franstalige omgeving wilde zijn, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen in het land waar zij aankomt en waar deze procedures voorhanden zijn (notities CGVS, pp.27-29)."

Voorgaande vaststelling klemmt des te meer aangezien verzoekster geen poging onderneemt om navolgende vaststelling te weerleggen: "Overigens is het merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde vanuit Italië met een bus naar België te zijn gereisd, terwijl u op het Commissariaat-generaal beweerde door een Ivoriaan per wagen naar België te zijn gebracht. U verbleef vervolgens enkele weken bij een vriendin -wiens naam u weigert te noemen- alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie verklaringen DVZ, vraag 22 en vraag 37 en notities CGVS, p.28,29)."

Verzoekster houdt voor dat zij als receptioniste en medewerkster in een hotel onder druk werd gezet door de nationale veiligheidsdienst ANR om voor deze dienst inlichtingen te verzamelen. Het verweer van verzoekster ten aanzien van de motivering waarin wordt gesteld dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn, kan niet worden aangenomen. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster, als eenvoudige medewerkster van een hotel, zou ontvoerd worden en naderhand verhoord worden door het hoofd van de inlichtingendiensten om informatie aangaande hotelgasten te bekomen. De verwijzing naar mensenrechtenschendingen door de ANR is niet nuttig ter weerlegging van de motivering die stelt: "Uw bewering door de ANR –met K., chef van de Congolese inlichtingendiensten in het kielzog- te zijn uitgekozen, onder druk gezet –en zelfs door zijn agenten te zijn mishandeld- om hen in het geheim lijsten te overhandigen van de gasten/klanten van het hotel waar u werkte, is immers niet overtuigend (notities CGVS, p.30,32,33). Het is niet aannemelijk dat een goed georganiseerde dienst als de ANR iemand in uw positie hiervoor zou aanspreken. Als inlichtingendienst heeft de ANR immers de mogelijkheid om op reguliere wijze aan dergelijke informatie te geraken. Het is dan ook niet ondenkbaar dat de inlichtingendiensten in het kader van hun onderzoeken, bij hotels, nationale- en internationale organisaties en bedrijven officieel en op regelmatige basis informatie opvorderen. In het licht hiervan kan men dan ook verwachten dat de inlichtingendienst de eigenaar/het management en of de verantwoordelijke van de beveiliging van het hotel/NGO aanspreekt om hen dergelijke informatie over te maken. Het vergaren van informatie is immers een taak is die onder de bevoegdheid van een nationale inlichtingendienst valt. Gelet op de mogelijkheid om klanten/gasten van het hotel niet onder eigen naam op de lijst te zetten –en de namen van meisjes te vermelden die met de klanten meekomen- is het niet aannemelijk dat de ANR op een dergelijke amateuristische wijze een burger zou inschakelen en verder viseren om aan informatie over gasten/klanten te geraken. In uw verklaringen liet u overigens uitschijnen dat de ANR zelfs zonder (de door u) overhandigde lijsten met namen van klanten/gasten van het hotel, heel goed op de hoogte bleek te zijn wie er in het hotel kwam (notities CGVS, p.35,36).

Gevraagd waarom de ANR juist u zou hebben uitgekozen en zou viseren om aan gastenlijsten te geraken in plaats van deze gewoon op te vorderen, antwoordde u: "dat vroeg ik me ook af, waarom hij (Kalev) via mij deze info moest hebben van het hotel waar ik werkte".

Voorgaande motivering geldt des te meer omdat verzoekster geen poging onderneemt teneinde de pertinente vaststelling te weerleggen die stelt: *"Ook uw bewering door de ANR te zijn gevraagd om camera's in het koelsysteem van de kamers te monteren tart elke logica. Men zou immers verwachten dat de veiligheidsdiensten hiervoor hun eigen experten/agenten zouden sturen die de nodige technische kennis hebben voor het uitvoeren van dergelijke taken (notities CGVS, p.37)."*

Verzoekster maakt omwille van de voorgaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij werd gevisieerd door de ANR; derhalve maakt zij de aangevoerde vervolgingsfeiten door deze dienst niet geloofwaardig. Aangezien verzoekster niet geloofwaardig is inzake haar relaas over de feiten die ze onderging kan ze zich niet nuttig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet; verzoekster toont immers niet aan dat ze reeds werd vervolgd of slachtoffer was van ernstige schade.

Verzoekster verwijst naar een toegevoegd CEDOCA-rapport over de terugkeer van afgewezen verzoekers om internationale bescherming. Dit rapport (stuk 10 bij het verzoekschrift) dateert echter van 24 april 2014 en is bijgevolg niet actueel. Mede gelet op het algemeen bekend gegeven dat er in DRC presidentsverkiezingen zijn geweest en dat Kabila niet langer president is, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij als opposant zou worden aanzien in geval van terugkeer. Verzoekster toont niet aan dat zij als afgewezen verzoekster van internationale bescherming in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou komen te staan.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster geen andere elementen aan dan deze ten grondslag van het ongeloofwaardige vluchtelingenrelaas. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS